

ՄԱՀՈՒԱՆ ԻՆՔՆԱՍՊԱՆՈՒԹԻՒՆԸ

(Շար. նախորդ թիւէն)

— «Շ» —

ԶՕԲ. ՔԵՆՍԵՐ.— (Ուրի կլլ'ղով) Տէր իմ սպարապետ իմ խօսելիքս շատ կարճ է, իմ ճակատս ահուր է, զինուորներս ալ առողջ են և հիսնալի ողեւորութիւն մը ունին: Կեանքի բանակները տակաւին տիրացած չեն իմ գաղտնիքներու: Ամէն օր նոր դիրքի մը կը յառաջանամ: Ամէն օր նոր աւար, նոր զոհեր, նոր յաղթանակներ: Անոնք ինձ գիմադրելու համար նոր զէնքեր հնարած են, օրինակ Ք. ճառագայթներ, բատիոմ, եւն: Բայց անօգուտ իմ զինուորներս միշտ կը յաջողին յառաջանալ անարգել: Քաջ Սպարապետ, եթէ միւս զօրաւորսերդ ալ աջակցին ինձ, վստահ եմ որ յաղթանակը կը տանինք:

ՄԱՀԸ.— Կա՛ւ, պարտաճանաչ զօրավարս, ապրիս: Ասկէ վերջ մարաջախտութեան աստիճանը պիտի գործածես, դուն արժանի ես այդ բարձր աստիճանին, դուն իմ աջ բազուկս ես (կը համբուրէ Ֆակոնէն եւ նշան մը կը գամէ իր կրծքին):

Քեզ լսենք, **Զօր. Տիւպէրքիւլօզ:**

ԶՕԲ. ՏԻԻՊԵՐՔԻՒԼՕԶ.— (Գողգոթուն կերպարանքով, դալուկ դէմքով, կը սկսի խափ տկար շեշտով):

Տէր իմ Սպարապետ և Զօրականներ, զէմքէս և խօսակերպէս կրնաք դուշակել թէ որքա՛ն բնկծուած եմ: Ատեն մը մեծ յաջողութեամբ շարունակեցի խոյանքս: Անտեսանելի զինուորներս (միքրոպ) տեղափոխեցի մարդկանց թոքերուն, աղիքներուն, ոսկորներուն եւ նոյնիսկ ուղեղին մէջ և փճացուցի, քայքայեցի, անշունչ դեռին փռուեցի զոհերս: Միլիոնաւոր կեանքեր խամբեցուցի: Մարդիկ սկսան սոսկալ անունէս և ինձի ճերմակ ժանտախտ անունը տուին: Մարդիկ դուր տեղ ջանացին ինձ յաղթել, դուր տեղ ջանացին զինուորներս թակարդի մէջ ձգել: Օրին մէկը, սեւ օր մը, գերմանացի Քօխ, հրէշային դորժիքով մը, զոր մանջացոյց կ'անուանեն մարդիկ, յաջողեցաւ զինուորներս տեսնել և դիտել տնոնց զօրանցքը: Աշխարհի գիտունները իրար անցան և մեծ յոյսերով ակնկալեցին որ Քօխ պատուաւ շինուկը պիտի պարտութեան մատնէր զիս: Քրքշալով խնդացի անոնց այս յոյսին վրայ: Յարձակողական ուժովցուցի եւ նոր զափնինք խլեցի: Սակայն այս անիծեալ գիտունները յուսահատութիւն և յուսալքութ չունին: Զօրացուցին իրենց գիմադրութիւնը, պահեստի ուժեր բերելով կռուի դաշտին մէջ: Անոնք օգտագործեցին ինձ զէմ լաւ անունդ, մաքուր օդ, արեւ որ իմ մեծագոյն թշնամիս է: Անոնց պրոպագանդը յաջողեցաւ մասամբ: Բայց՝ տղէտ մարդիկ անտեղեակ են տակաւին այդ ուժերուն տարած յաղթանակներուն:

Այժմ կը կռուիմ մութ և խոնաւ տուներու մէջ ընակող և իրենց սնունդին հոգ չտանող մարդկանց հետ միայն:

Կը մտնեմ կովու կաթին մէջ և անոր միջոցաւ կը հարուածեմ նորածինները, որոնք շուտով կը փճանան: Դժբախտաբար գիտունները հետքս նշմարեցին և սկսան եռացնել կաթը: Անոնք մինչեւ անգամ փճացուցին խեղճ կովերը, որոնք ինծի ապաստան տուած էին:

Ու այսպէս մարդիկ օրէ օր կը զօրացնեն իրենց ճակատը դէմս և եթէ այսպէս շարունակուի շուտով յարձակողականի պիտի անցնին: Ընկերներ, վա՛յ ինձ... (Կը նստի, ուժասպառ է, կը լելայ արագ արագ):

ՄԱՀԸ.— Գէ՛շ, դէ՛շ, շատ դէշ տեղեկութիւններ տուիր, Զօր. Տիւլէրքիւլօղլ Մի յուսահատիր, ճար մը կը գտնենք հարկաւ Դուռ խօսէ, Զօր. Մալարիա:

ԶՕՐ. ՄԱԼԱՐԻԱ.— Տէր սպարապետ և ընկերներ, Սպայակոյտի վերջին ժողովէն ի վեր խռոված եմ... Այդ ժողովին մէջ հազարապետ Սիֆիլիզը անպատուեց զիս և նախատեսցւ. Ես դաւաճանած չեմ մեր սուրը դատին դէմ: Ես որ ահեղ ճակատամարտներ մղած եմ և միլիոններ գետինն եմ փռած... Ըսէք ինչով մեղաւոր եմ: Զիս կը մեղադրէր թէ իմ զօրագունդերէս մէկը կաշառուեր է կեանքի դործակալներուն կողմէ: Իբր թէ մարդիկ իմ զինուորներովս կը փճացնեն եղեր Սիֆիլիզի ջոկատները: Փո՛ււ: Դանդաղաշա՛րժ Սիֆիլիզ, իր զինուորները շուտով չեն մեռցներ իրենց զոհերը...: Կեանքի զինուորները մեղմէ գերիներ կը վերցնեն... կը ստիպեն զանոնք, որ դահիճի դեր կատարեն Սիֆիլիզին դէմ: Ինչ կարող եմ ընել ես: Միթէ՞ ընդհանուր պատերազմին մէջ Հայը Հայուն դէմ, Թուրքը Թուրքին դէմ չկռուեցա՞ն...:

Ընկերներ, ինչո՞ւ միայն ձախորդութիւններ տեսնել կ'ուզէք: Գացէք Հայաստան և տեսէք թէ ի՞նչպէս կը մարտնչին հերոսներս: Ամէն տարի 20,000 զոհեր կը խլեմ այդ կոտորակուած ազգէն...:

Իմ միակ թշնամիս Բինինն է, սինքօսա ծառին կեղեւներէն հանուած ճերմակ փոշի մը: Պէտք է չորցնել այդ ծառը, որպէսզի իմ զինուորներս արձակ համարձակ արշաւեն մօեղներու արծաթափայլ թեւերուն վրայ թառած: Մօեղները մեր օդանաւերն են: Միլիոններով ունինք անոնցմէ: Մարդիկ կը ջանան մեր օդանաւերուն թռիկք տեղերը, ճախճախուտները չորցնել: Բայց ի՞նչու:

Տէր Սպարապետ: Ես արժանի եմ աստիճանի բարձրացման: Փա՛ստ, իմ անցեալս և ներկաս:

ՄԱՀ.— Մի շաղակրատեր, Հասկցանք, Հազարապետ Սիֆիլիզ, դուռն խօսէ:

(Շարունակելի)

Պոստըն

ԲԺ. Ա. Ս. ԱՔԷԼԵԱՆ